

KAVGADAN SEVGİYE

Tasavvufi muhitlerde çokça zikredilen bir hadiste “Nefsini bilen Rabbini bilir” ifadeleri kendini bilen/taniyan, Rabbini bilmiş/tanımış olur anlamlarına da gelir. Kişinin kendisini bilmesi, tanınması büyük bir meziyet olarak kabul edilir. Yûnus’un;

*İlim, ilim bilmektir,
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsen
Bu nice okumaktır*

mısraları da aslında söz konusu hadisin bir şerhi olarak görülmelidir. Tasavvufun bir gayesi de insanın kendisini tanıma ve buradan Rabbini tanıyarak çeşitli sınavlardan geçerek, çileli bir yolda mesafeler kat ederek mükemmel insan olma çabasıdır. İnsanın dünyaya geldiği andaki saflık ve masumiyeti tekrar elde edebilme uğraşdır. Buna ulaştığı anda da Rabbini gereği gibi tanıma imkânına ermiş olur.

Dünyaya geliştteki aslı sebebe ulaşma kolay ve sıradan bir iş değildir. Yine Yûnus’un ifadeleriyle söylersek;

*Ben gelmedim davâ için
Benim işim sevi işi*

*Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim*

mısralarının anlamıdır bu gaye.

İnsan dünyaya bir dava, bir kavga için gelmemiştir. Onun işi sevgi olmalıdır. Yaratılana bir nazarla bakma, yaratılanı Yaratan’dan dolayı hoş görmeye yönelik olmalıdır. Galip Dede bunu;

*Hoşca bak zatına kim zübde-i
âlemsin sen*

*Merdüm-i dide-i ekvan olan
âdemsin sen*

beytiyle ifade eder ki buna göre insan, âlemin özü ve kâinatın gözbebeğidir.

Âlemin özü ve kâinatın gözbebeği olan insanın gördüğü her eşyaya bir nazarla bakabilmesi için kendini tanıyarak, sevgiyi önceleyip, kendisiyle barışık olması gerekir. Çünkü sevgi biraz da insanın kendisiyle barışık olmasıyla ortaya çıkar.

Toplumda gördüğümüz olayların birçoğu kendisiyle, kendi içinde kavgalı olan insanlar tarafından ortaya çıkmaktadır.

Bürosuna gelen bir hastaya psikologun “Neyin var?” sorusuna hastanın verdiği cevap da oldukça ilginçtir: “Hiçbir şeyim yok fakat kendimle kavgalıyım”.

Mükemmel insana ulaşma yolunda insanın içerisinde bir çatışma elbette olacaktır fakat bu dışa zulüm ve şiddet şeklinde yansıyan bir kavga olarak değil insanın kendi nefsiyle mücadele şeklinde olmalıdır.

Bütün bunlardan hareketle tekrar hadise dönersek, insan “âdem” olma yolunda kendini tanımakla Rabbini tanımaya ulaşacak ve buradan da muhabbetle dolu olarak yaratılan her şeye aynı nazarla sevgi ile bakabilecektir. Çünkü;

*Muhabbetten Muhammed
oldu hasıl*

*Muhammedsiz muhabbetten
ne hasıl*

ifadelerinde de belirtildiği gibi Allah, muhabbetle Hz. Peygamberi yaratmış ve diğer her şeyi onun nurundan var etmiştir. İnsana düşen de muhabbeti yaymaktır, kavga ve şiddeti değil.